

Sygn. akt VI Gz 210/17

POSTANOWIENIE

Dnia 20 listopada 2017 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Zbigniew Krepski (spr.)

Sędziowie: SO Małgorzata Bartczak-Sobierajska, SO Joanna Rusińska

po rozpoznaniu w dniu 20 listopada 2017 r. w Toruniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku P. K.

o ogłoszenie upadłości

na skutek zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 24 sierpnia 2017r., sygn. akt V GU 34/17

postanawia

oddalić zażalenie

Małgorzata Bartczak-Sobierajska Zbigniew Krepski Joanna Rusińska

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 24 sierpnia 2017 r., sygn. akt V GU 34/17, Sąd Rejonowy w Toruniu po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym sprawy z wniosku P. K. o ogłoszenie upadłości osoby nieprowadzącej obecnie działalności gospodarczej oddalił wniosek i obciążył dłużnika kosztami postępowania (k.98).

W uzasadnieniu Sąd ten wskazał, iż zachowanie dłużnika spełniało przesłanki rażącego niedbalstwa mimo, iż początek jego drogi kredytowej nie podlegał negatywnej ocenie. Jednak po zaistnieniu stanu niewypłacalności dłużnik w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zaciągał dalsze zobowiązania kredytowe i pożyczki, z których nie był w stanie się wywiązać. Będąc dłużnikiem (...) na kwotę 46.000,00 zł zawarł w 2012 r. kolejną umowę kredytową z Bankiem (...) (obecnie (...) Bank); wprawdzie część otrzymanych środków pieniężnych w kwocie 34.488,79 zł na spłatę innych kredytów; jednakże jednocześnie zwiększył swoje zadłużenie o kolejne 12.749,44 zł. Nie wykazał przy tym, że środki te były niezbędne i wiązały się z pilnymi i niezbędnymi potrzebami dłużnika. W szczególności nie wykazał chociażby, że z tej kwoty pokrył koszty swego leczenia na co powoływał się we wniosku, tym bardziej w sytuacji, gdy wypadek, któremu uległ miał miejsce w 2014 r. Sąd Rejonowy wskazał też, iż w 2015 r. wnioskodawca stał się dłużnikiem kolejnych podmiotów (...), (...) i (...) zaś w 2016 r. wobec ZUS oraz (...) Bank. W tym czasie tj. w 2015 r., co sam przyznał, zaprzestał spłacać kredyt w (...) Banku. Powyższe zdarzenia spowodowały, że stan niewypłacalności dłużnika pogłębił się do czego dłużnik przyczynił się swoim rażącym niedbalstwem. W konsekwencji zdaniem Sądu Rejonowego w sprawie zaistniała negatywna przesłanka ogłoszenia upadłości określona w art. 491⁽⁴⁾ ust. 1 prawa upadłościowego. Dodatkowo Sąd ten wskazał, że wobec zaistnienia powyższej negatywnej nie ma możliwości ogłoszenia upadłości dłużnika z uwagi na względy słuszności lub humanitarne o czym przesądza jednoznacznie treść art. 491⁽⁴⁾ ust. 1 prawa upadłościowego.

Zdaniem Sądu Rejonowego nawet gdyby powyższa negatywna przesłanka nie zaistniała to w okolicznościach niniejszej sprawy dłużnik w okresie od dnia 24 marca 2016 r. kiedy ponownie rozpoczął działalność gospodarczą miał ustawowy obowiązek jako przedsiębiorca złożyć wniosek o ogłoszenie upadłości w terminie 30 dni od zaistnienia stanu niewypłacalności, który istniał w 2015 r. i istnieje nieprzerwanie do chwili obecnej. Nie dopełnił on zatem obowiązku, o jakim mowa w art. 491⁴ pr. up., a w ocenie Sądu Rejonowego brak było podstaw do zastosowania klauzuli generalnej w postaci względów słuszności czy humanitarnych (k.99-103).

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł dłużnik zaskarżając je w całości i wnosząc o jego uchylenie oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił

- naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie, dokonanej wybiórczo, wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego polegającej na nie przyznaniu wiarygodności zeznaniom wnioskodawcy w zakresie tego, że w jego zachowaniu brak jest mowy o rażącym niedbalstwie w doprowadzeniu do stanu niewypłacalności podczas, gdy dowody zgromadzone w sprawie, a w szczególności dokumentacja lekarska świadczą o tym, że niewypłacalność powstała w związku z jego chorobą, a co za tym idzie z przyczyn od niego niezależnych,

- sprzeczności istotnych sądu z treścią materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie polegającą na ustaleniu, iż zachowanie P. K. spełniało przesłanki rażącego niedbalstwa, podczas gdy dowody złożone do akt sprawy wskazują na wnioski przeciwne,

- sprzeczność ustaleń faktycznych z zebrany materiał dowodowy poprzez uznanie, że wnioskodawca nie wykazał w toczącym się postępowaniu, że należność wobec wierzyciela w osobie (...) Bank powstała w związku z pilnymi niezbędnymi potrzebami dłużnika oraz, że była niezbędna, podczas gdy dowody zgromadzone w sprawie świadczą o uzasadnionym zaciągnięciu przez P. K. tego zobowiązania,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść polegający na przyjęciu, że w sprawie zachodzą przesłanki do zastosowania przepisu art. 491⁴ ust.1 prawa upadłościowego z uwagi na rażące niedbalstwo dłużnika, podczas gdy jak wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie zachowaniu wnioskodawcy nie można przypisać rażącego niedbalstwa,

- naruszenie przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 491⁴ ust. 1 pr up. polegające na jego błędnej wykładni, a następnie błędnym zastosowaniu poprzez przyjęcie, że rażące niedbalstwo w rozumieniu tego przepisu polega na niedołożeniu należytej staranności wymaganej w danych okolicznościach.

W uzasadnieniu zażalenia wnioskodawca szerzej omówił podniesione w jego petitum zarzuty (k.105-114).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie wnioskodawczyni nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż podniesione w jego petitum zarzuty tak naruszenia prawa procesowego i prawa materialnego są nieuzasadnione.

Sąd Okręgowy jako Sąd odwoławczy podziela i przyjmuje za swoje wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia sprawy ustalenia Sądu pierwszej instancji oraz dokonaną ocenę prawną, opisaną w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia.

Zgodnie z utrwaloną w judykaturze zasadą, w wypadku orzeczenia oddającego środek zaskarżenia, wydanego na podstawie materiału zgromadzonego w postępowaniu w pierwszej instancji, sąd odwoławczy nie musi powtarzać dokonanych prawidłowo ustaleń; wystarczy stwierdzenie, że ustalenia sądu pierwszej instancji podziela i przyjmuje za swoje. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił

rażącego niedbalstwa, której zaistnienie prowadzi do oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości stosownie do art. 491⁴ ust. 1 prawa upadłościowego.

Nie ma też racji skarżący wskazując w uzasadnieniu zażalenia, iż za ogłoszeniem upadłości przemawiają względy słuszności i humanitarne związane z sytuacją osobistą dłużnika tj. problemami zdrowotnymi. Zgodzić trzeba się z Sądem Rejonowym, że klauzule te nie wchodzą w rachubę w razie istnienia negatywnej przesłanki ogłoszenia upadłości konsumenckiej z art. 491⁴ ust. 1 p.u., co wynika już tylko z literalnego brzmienia tego unormowania.

Z tych wszystkich względów zażalenie dłużnika jako bezzasadne należało oddalić na podstawie art. 385 w związku z art. 397 § 2 zd. 1 k.p.c. i art. 35 p.u.

Małgorzata Bartczak-Sobierajska Zbigniew Krepski Joanna Rusińska

Z.

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)